

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy art. 57 Estatuto de los Trabajadores (statutu pracowników) w związku z art. 116 ust. 2 Texto Refundido de la Ley de Procedimiento Laboral (tekstu jednolitego ustawy o postępowaniu w sprawach pracowniczych) leżące u podstaw praktyki Królestwa Hiszpanii polegającej na wypłacaniu bezpośrednio pracownikom, w przypadku niewypłacalności pracodawcy, tzw. „salarios de tramitación” — wynagrodzenia za czas trwania postępowania należnego za okres rozpoczynający się po upływie 60. (obecnie 90.) dnia roboczego po wniesieniu powództwa do właściwego sądu są objęte zakresem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/94/WE z dnia 22 października 2008 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy⁽¹⁾, a w szczególności przepisami jej art. 1 ust. 1, art. 2 ust. 3, art. 2 ust. 4, art. 3, 5 i art. 11?
- 2) Jeżeli odpowiedź na powyższe pytanie będzie twierdząca, to czy praktyka państwa — Królestwa Hiszpanii, polegająca na wypłacaniu bezpośrednio pracownikom, w przypadku niewypłacalności pracodawcy, tzw. „salarios de tramitación” — wynagrodzenia za czas trwania postępowania należnego za okres rozpoczynający się po upływie 60. (obecnie 90.) dnia roboczego po złożeniu pozwu, lecz jedynie w wypadkach, gdy rozwiązanie umowy o pracę zostało przez sąd uznane za niezgodne z prawem, nie zaś w wypadku stwierdzenia przez sąd jego nieważności, jest sprzeczna z art. 20 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej⁽²⁾, a w szczególności z zasadą ogólną równości i niedyskryminacji zawartą w prawie Unii Europejskiej?
- 3) W kontekście poprzedniego pytania — czy sąd taki jak sąd odsyłający może odstąpić od stosowania norm prawnych, które umożliwiają państwu — Królestwu Hiszpanii wypłacanie bezpośrednio pracownikom, w przypadku niewypłacalności pracodawcy, tzw. „salarios de tramitación” — wynagrodzenia za czas trwania postępowania należnego za okres rozpoczynający się po upływie 60. (obecnie 90.) dnia roboczego po wniesieniu powództwa, lecz jedynie w wypadkach, gdy rozwiązanie umowy o pracę zostało przez sąd uznane za niezgodne z prawem, nie zaś w wypadku stwierdzenia przez sąd jego nieważności, jeżeli między tymi dwoma sytuacjami nie stwierdza się żadnych obiektywnych różnic w kontekście rozpatrywanej materii (wynagrodzenia za czas trwania postępowania)?

⁽¹⁾ Dz.U. L 283, s. 36

⁽²⁾ Dz.U. 2000, L 364, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Brussel (Belgia) w dniu 17 kwietnia 2013 r. — Johan Deckmyn, Vrijheidsfonds VZW przeciwko Helenie Vandersteen i in.

(Sprawa C-201/13)

(2013/C 189/11)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Brussel

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Johan Deckmyn, Vrijheidsfonds VZW

Druga strona postępowania: Helena Vandersteen, Christiane Vandersteen, Liliana Vandersteen, Isabelle Vandersteen, Rita Dupont, Amoras II CVOH, WPG Uitgevers België

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie „parodia” jest autonomicznym pojęciem prawa Unii?
- 2) Jeżeli na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź twierdząca, to czy parodia powinna spełniać następujące przesłanki lub posiadać następujące cechy:
  - wykazywać własny oryginalny charakter (oryginalność);
  - wykazywać ten charakter w taki sposób, aby parodii nie można było racjonalnie przypisać autorowi oryginalnego utworu;
  - wywoływać humor lub kpinę, niezależnie od tego, czy ewentualnie wyrażona przy tym krytyka dotyczy oryginalnego utworu lub innej rzeczy bądź osoby;
  - wymieniać źródło parodiowanego utworu?
- 3) Czy utwór powinien ponadto spełniać inne przesłanki lub posiadać inne cechy, aby można go było zakwalifikować jako parodię?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (England & Wales), Queen’s Bench Division (Administrative Court) w dniu 17 kwietnia 2013 r. — Sean Ambrose McCarthy, Helena Patricia McCarthy Rodriguez, Natasha Caley McCarthy Rodriguez przeciwko Secretary of State for the Home Department

(Sprawa C-202/13)

(2013/C 189/12)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court of Justice (England & Wales), Queen’s Bench Division (Administrative Court)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sean Ambrose McCarthy, Helena Patricia McCarthy Rodriguez, Natasha Caley McCarthy Rodriguez

Strona pozwana: Secretary of State for the Home Department

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 35 dyrektywy 2004/38/WE⁽¹⁾ w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich (zwanej dalej „dyrektywą”) uprawnia państwo członkowskie do wprowadzenia powszechnie obowiązującego środka w celu odmowy, zniesienia lub wycofania prawa przyznanego w art. 5 ust. 2 dyrektywy zwalniającego członków rodziny niebędących obywatelami Unii, którzy są posiadaczami kart pobytu wydanych na podstawie art. 10 dyrektywy (zwanymi dalej „posiadaczami kart pobytu”) z wymogu posiadania wizy?